

Z cizích revuí.

PRZEGLĄD PIECHOTY, 1932, září—prosinec.

Organisace pěchoty: Plk. gšt. A. Staich v článku „Palebná a taktická jednotka těžkých kulometů“ (sešit 9) navrhuje a odůvodňuje, aby za nejmenší palebnou jednotku těžkých kulometů byl počítán jeden kulomet a aby složení dalších palebných jednotek bylo proměnné podle úkolů, podle palebné síly, potřebné k jejich výkonu a podle místních podmínek boje. Ve většině případů stačí do vzdálenosti 1500 m (do 2000 m při velkých cílech) palebné jednotky o 2 až 4 těžkých kulometech. Jako taktická jednotka vyhovují dva kulomety, mnoho věcí mluví však pro jednotku o 3 kulometech. Buď by bylo lze rozmnožit počet čet kulometných rot z dnešních 3 na 4 ($3 \times 4 = 4 \times 3$) anebo lépe prý redukovat kulometné rot a přidělit kulometné čty pěším rotám. Autor míní, že k zlepšení zásobování střelivem bylo by vhodné tvořit skladiště střeliva už u kulometných čet.

Výcvik pěchoty: V témž (9.) sešitě navazuje npor. Barszczewski na diskusi o zjednodušení metod nepřímé střelby těžkých kulometů článkem „O metodách nepřímé střelby“. Dále uvažuje mjr. gšt. Tyszyński o „Opevňování v rámci roty“. Plk. gšt. Lepiarz se rozpisuje (10. sešit) v článku „Na okraj článků plk. gšt. Tasieckého“ o tom, kolik lze ponechat veliteli rot samostatnosti při sestavování výcvikových programů. Míní, že přesunutí povinnost vypracovávat všeobecně i podrobné týdenní výcvikové programy jen na velitele roty by nebylo správné; dnes je lépe, vypracovává-li všeobecný program velitelství pluku a propracovávají-li velitelé rot jen podrobnosti. Týmž tématem se obírá v témž sešitě plk. Ocetkiewicz („Několik slov na téma organisace výcviku u pěšího pluku“). Práví, že směrnice pro výcvik pěchoty (z r. 1931) výcvik tak zcentralisovaly, že se velitel pluku stává vlastně velitelem roty a ten bezmyšlenkovitým vykonavatelem rozkazů velitele pluku. Velitelům je nutno dáti určitou samostatnost, iniciativu a odpovědnost. Výsledky se mají oceňovati podle skutečnosti, dozíratí má se stykem s podřízenými; papírový systém má být poslední. I další stat' kpt. gšt. Karchera „O životnost směrníc pro výcvik pěchoty“ obírá se těmito směrnici, a to, v čem by měly být přepracovány. „Výcvik dělostřeleckých čet pěchoty“ je tématem článku pplk. gšt. Tomaševského (v čísle 10). Odůvodňuje a navrhuje, aby doba výcviku u dělostřeleckých čet pěších pluků (2 lehké polní kanony 75mm) byla prodloužena, a není-li to možné, aby alespoň část nováčků, a to kandidátů poddůstojnické školy,

byli vtěleni k četám dříve, aby technický výcvik byl řízen veliteli nebo zástupci velitelů dnešních dělostřeleckých pluků a aby důstojníci čet byli pravidelně cvičeni ve střelbě. V témž čísle přispívá k diskusi o nepřímé střelbě těžkých kulometů kpt. Górczyński článkem „Je nepřímá střelba nutná?“. V sešitě 11 reaguje pplk. Stawarz statí „Poznámky k výcviku pěchoty“ na článek autora W. L. W. (6. sešit). Jsou zde dobré postřehy zkušeného důstojníka, jak pokud jde o výčet, tak při tom, když uvádí, v jaké situaci bývá nově jmenovaný mladý důstojník u pluku. V dalším článku „Velitel roty při výcviku“ navazuje kpt. Piątkowski na citovanou už statí pplk. gšt. Tasieckého (sešit 5/1932). Je zastáncem názoru, aby velitel roty byla ponechána větší pravomoc a samostatnost při výcviku. Velitel pluku má stanoviti cíle, velitel roty má si vypracovati plán a programy měsíční i týdenní, velitel praporu pak má se starati o soulad práce u praporu, aby prapor byl dobrou taktickou jednotkou. Pak plk. gšt. Boruta v článku „Sjednocení výcvikové metody poddůstojníků u jednotek“ (seš. 11) uvádí jako příklad jedno aplikační cvičení. Jeho cílem je naučiti, jak myslet, jak vydávat rozkazy, naučit rozuměti úkolu a naučit, jak je plnit.

V sešitě 12 je zajímavé pojednání plk. gšt. Roweckého „Zimní výcvik u pěšího pluku“. Autor uvádí zde přehled zimních klimatických poměrů v Polsku a jaký vliv má zima na vojenské akce. Řeší možnosti pěchoty v zimním období (uvádí příklady z posledních válek) a zabývá se otázkou nadpisu článku.*) Dále se pplk. gšt. Staich a kpt. Mazur pokoušejí řešiti otázku, jak zlepšiti a usnadniti střelbu z těžkých kulometů kulometnému střelci, jehož úloha je dnes příliš těžká a vyčerpávající. Konečně kpt. Kaliszczak doporučuje, aby u rot byl veden „Seznam přítomných při zaměstnání u roty“, aby na první pohled bylo lze zjistiti účast a neúčast jednotlivců i za uplynulou dobu.

Z taktiky: „Ničení těžkých kulometů dělostřelectvem“ je tématem článku autora P. v sešitě 9. Ničení soustředěním palby pokládá autor za nejlepší. K ničení těch kulometů, které se objeví znenadání, lze velmi dobře použiti moderně vyhovného dělostřelectva pěšího pluku. Pplk. gšt. Sosabowski se zabývá v témž sešitě „Zásobováním a odsunem u pluku“, a to v rámci velitelských cvičení. Kpt. pozorovatel Jungrav reaguje v 11. sešitě článkem „Úvahy na téma spolupráce letce s pěchotou“ na statí plk. gšt. pilota v. v. Abzoltovského (srpnový sešit). V témž čísle se obírá taktikou pěchoty plk. gšt. Borzecki v článku „Poválečná skutečnost a zpětná vlna“. Historické příklady obsahují sešity 10 „Noční výpady p. pl. 12 na Pikulovici a Lackie Velké r. 1920“ od kpt. gšt. Steblika a seš. 12 „Bitva u Ossova a Lešňakovizny 14/8 1920“ od mjr. Woligóry.

Z výchovy je zde statí plk. gšt. Čwiertniaka „Důstojník pěchoty včera, dnes a zítra“ (seš. 11) a článek mjr. gšt. Kowalika „Úkoly velitele při vojenské výchově vojáka podle služebního řádu o vnitřní službě“.**)

Tělesnou výchovou se obírá mjr. gšt. Pluta-Czachowski v článku „Správné cesty při tělesné výchově vojska“ (seš. 12).

Pěchoty cizích států jsou tématy článků mjr. gšt. Demel „Stáb sovětského pěšího praporu a jeho práce“ (seš. 9), kpt. Brzeskwiński „Rumunská pěchota“ (seš. 9), mjr. gšt. Stawiński „Školení a zdokonalení záložních důstojníků v sovětské armádě“ (seš. 10), kpt. gšt. dr. Wrona „Švýcarská armáda“ (seš. 10), mjr. gšt. Demel „Nové vývojové tendence rudé armády“ (seš. 11), kpt. gšt. dr. Wrona „Střelecký výcvik u švýcarské pěchoty“ (seš. 11), mjr. gšt. Stawiński „Obrana proti tankům

*) Autor vydal letos samostatnou publikaci „Dziatania wojenne i ćwiczenia broni połączonych w czasie zimy“. Varšava, 1932, str. 80, cena 250 zl.

**) Poslední práce odměněna r. 1931 peněžní odměnou, poskytnutou toruňským „Kolem“, společností pro vojenskou práci (I. W. W.).

a spolupráce dělostřelectva s tanky podle názorů sovětských (seš. 12), Dunin-Marcinkiewicz „Hrst dat o důstojnickém sboru ruské pěchoty za světové války“ (seš. 12). mjr. gšt. Kobylański „Obrana proti plynům u sovětské pěchoty“ (seš. 12).

Různé zprávy: V sešitě 9 je na zadní straně oznámení, že vojenské nakladatelství vydalo právě v překladu mjr. gšt. Demela a pplk. gšt. Lenčovského sovětský Polní rád z r. 1929. V též sešitě je stať kpt. kapelníka Dorožynského o „Tempu v hudbě“, v čís. 10 píše mjr. Sidorowicz o „Výcviku kapelníků. Nutnost a možnosti.“ Obsáhlejší recenze obsahují čísla 9 „Výcvik střelce z kulometu Degťarevova“ (ruského, podle publikace V. Aleksějeva a J. Horikova, Gosizdat, Moskva, 1931), čís. 10 Jean Morton Cru „Temoius“, pokus o analýsu a kritiku válečných vzpomínek, vydaných francouzsky v letech 1915 až 1928 (Paris, „Les Étoiles“ 1929), a seš. 11 „Taktika zahajovacích akcí“, část I. od mjr. gšt. ing. Piaseckého (Varšava, 1930). —mer.

PESADISKI GLASNIK, roč. 1932, čís. 3.

Brig. gen. Nikolić V. M.: Úloha a činnost velitele pěchoty:

Studie o úkolech a činnosti velitele divisní pěchoty v míru i ve válce; autorovy mírové požadavky kladené na generála-velitele div. pěchoty týkají se však vlastně všech velitelů jednotek, velitelem praporu počínajíc. V míru totiž chce autor po tomto veliteli, aby pečoval o jednotnost, úplnost a důkladnost výcviku a výchovy mužstva a aby dbal o stále zdokonalování důstojnického sboru. I za války velitel divisní pěchoty jugoslávské armády koná vlastně práci našeho velitele pěší brigády, jsa velitelem exponované části pěchoty, mající speciální nebo důležitý úkol. Velitel divisní pěchoty stejně jako velitel dělostřelectva divise se tak stává přímým spolupracovníkem velitele divise, jemuž případně konečný úkol sjednotití úsilí jednotlivých zbraní.

M. V. A.: Vlastnosti dnešního dělostřelectva.

Dělostřelectvo je dnes nejmocnější podporou pěchoty pro své vynikající vlastnosti; jsou to: mohutnost palby a jejího účinku, veliký dostřel, značná možnost překládání palby, rychlost střelby, pohyblivost a přesnost zásahu. Tento výčet vlastností, které autor v jednotlivých odstavcích rozebírá, je kostrou jeho přehledné úvahy o úkolech, významu a činnosti dělostřelectva, vyznívající v závěru v postulát nutnosti co nejtěsnější spolupráce dělostřelectva s pěchotou.

Pplk. Begović J. Pavao: Pěchotní dělostřelectvo.

Další pokračování studie o pěchotním dělostřelectvu rozbořem druhů palebných úkolů (autor rozeznává palbu na cíle „pěchotní“, „obrněné“ a vzdušné) a z nich vyplývajících požadavků, které klade taktik na tuto poměrně mladou zbraň.

Brig. gen. Jorgović Borte: Návod k manipulaci s radiovou stanicí typu S. P. 3-a systému Marconiho.

R. 1932 byla tiskem vydána a přidělena jednotkám jehoslovanské armády služební pomůcka „Popis radiové stanice typu S. P. 3-a systému Marconiho a návod k jejímu použití“ z pera autorova a ing. S. Simiće. V tomto článku doplňuje autor některá stručná ustanovení pomůcky podrobnějším výkladem a návodem k zjišťování a odstraňování poruch.

Pplk. Popović S. Svetozar: O vojenském řechnictví.

Autor prostým rozbořem i z historických příkladů dovozuje potřebu nejen důkladného a rozsáhlého vědění, ale i umění řechnického pro každého velitele, zvláště nižších stupňů. Žádá, aby se této otázce, jakož i otázkám všeobecného vzdělání u důstojnického dorostu věnovala zvýšená pozornost a péče, neboť dnešní generace pro stále zkracování doby školení přistupují k svým odpovědným úkolům po této stránce naprosto nepřipraveny.

Baranov V. Valerián v „Kritikách“ podává ve výtahu překlad Trifonovova článku „Výcvik družstva v službě průzkumné“ (Sověť. „Vojní věstník“ 1932, čís. 14) a Mokerovovy úvahy „O nočních pochodech a tvoření pochodových proudů“ (Vojní věstník, roč. 1932, čís. 4).

V „Poznámkách“ jest uveden stručný popis nové švýcarské karabiny M. 31, belgického lehkého kulometu Browning M. 30, detailní popis funkce švýcarského samočinného děla Solothurn S. 5—100 (ráže 2 cm) a anglického tanku Vickers-Armstrongs o 6 tunách z pera kpt. Bašiče.

Škpt. J. M. Smazal

Bibliografie.

Spisy.

Ammosov S. — Sluckij: Vzájemnostje tankov s piechotoj. Moskva 1931 (Gos. Izd.)

Barbato Dom., pplk.: La sezione di canoni da 65/17 per fanteria. Roma 1932. Manuali di tecnica e di cultura militare. Fasc. XV.

Baruteau J., Cdt.: Petit memento à l'usage des chefs de groupe et des caporaux en campagne. En Annexe: Moyens et action du chef de section, 7 éd. Paris 1932. (Charles-Lavauzelle.)

Begou, plk.: Armement-organisation et combat de l'infanterie. Paris 1932. (Charles-Lavauzelle.) Za 3'50 fr.

Bouchacourt, Cdt.: L'infanterie dans la bataille. Etude sur l'attaque. Etude sur la défense. Paris 1931 (Charles-Lavauzelle). 2 éd. Str. 267.

Furs, Rtm. — Żyrkiewicz: Zwalczenie samochodów pancernych. Varšava 1932. (Główna księgarnia woj.) Za 17'50 Zi.

Gurov S.: Walka małych jednostek piechoty. Sekcja i pluton. Varšava 1932. (W. I. N. W.) Str. 201.

— Razvedka mielkich častiej piechoty. (Gos. Izd.) Str. 108.

Höfl, plk.: Das Kampfverfahren des Schützenzuges. Berlin 1932. (Off. Worte.) Str. 80.

Chorikov I.: Rasskazy byvalogo pulometčika. Strelba iz stankovogo pulometa v boju. Moskva 1929. (Biblioteka Krasnoarmejskaja sv. 29.)

Ibersaglieri: Il servizio di pattuglia in bicicletta, il plotone, la campagna. Roma 1931. Manuali di tecnica..., fasc. VII.

Instrukcja użycia filmu wyszkoleniowego piechoty No. 4: Działanie jednostek

natarciu. Varšava 1931. (M. S. Wojsk. Depart. Piechoty.) Str. 23.

Instruction pour les unités d'engins d'accompagnement. Paris 1931. (Charles-Lavauzelle.) Viz rec. Bulletin belg., roč. XIII., Mars.

Krasickij N.: Bojevaja rabota mladšego komandira. Moskva 1932. (Gos. Izd.) Za 1'80 Rb.

Laffarque, Cdt.: Les leçons du fantassin. Le livre du soldat. Paris 1932. (Charles-Lavauzelle.) 52 éd. Str. 217.

Manuel pour la formation du fantassin (belgique). Bruxelles 1932. (ICM.)

Maschinengewehr-Offizier, Von einem: Das indirekte Richten der schweren Maschinengewehre. Berlin 1932. (Off. Worte.) 1 Mk. 105 Bl. mit Abb.

Di Nisio Ismaele, pplk.: I carri armati nel combattimento. Roma 1931. Manuali di tecnica e di cultura militare fasc. XVI.

Mikiewicz Bol., mjr.: Małe jednostki piechoty. Varšava 1930. (WINW.)

N.: Service intérieur des corps de troupe d'infanterie. Paris 1932. (Charles-Lavauzelle.) Za 6 fr.

Noldi Adolfo, pplk.: I servizi della fanteria. Roma 1931. Manuali di tecnica e di cultura militare, fasc. XI.

Mozolovskij W.: Služba tyła striekovoj diviziji. Moskva 1932. (Lit. K. Vorosilova.)

Faillé, Cdt.: Tirs spéciaux des mitrailleuses. Paris 1931. Str. 220. (Charles-Lavauzelle.)

Popiel Waclaw: Zbiór wiadomości o artylerji dla oficerów piechoty. Varšava 1932. (Bibliot. Przeglądu piechoty.)

Rohlf, kpt.: Anthologia correlative aux règlements du service en campagne. Paris 1931. (Fournier.) Str. 58.

(Přistě dále.) KČ.